

Mentség

arra hogy
vádlott mit tud
felhozni mentségére
jézus nem válaszolt semmit
csak farmerja zsebébe
csúsztatva kezét
miután intett
a hóhérnak

A két fal között

bátyám meghalt

mint csillogó prémű ázott állat
egy gödör alján
béna szívemben
halállal csutakolt magány

létem jelölhetetlen foltjára
űzettem

a világ végén egy árokparton ülsz
utakat rajzolsz a porba
járhatatlan mind
de menj csak menj tovább
egészen a tudat magjáig
ahol végérvényesen
lepiszkíthatod önmagad
éhedet döntöd magadra
mint gyerekkorodban a vasárnap
ebédet de ez annyira hiábavaló
és elkerülhető mint folt a ruhán

ujjam a papírra tévedt
részút hajtva fejem
elnézem tétova lépéseit
mint egy gyerek olyan esetlen
és olyan konok
kell neki a papír
a kimondás biztonsága

rozsda marja a fényt
lábra kel az ablakkeret
sétál lépteit próbálja
mint papíron az ujj
már az utakat járja
átnéznek rajta mintha
ember volna
sírva fakad
az aszfaltra dőlnek szilánk-könnyei

ülök a gúny köldökén
állandó kibékíthetetlen félelmemet
csak a szavakkal lehet
ennyire kifejezhetetlenné emelni

iderántott halála
nyakamra hurkolt rémülettel
kegyetlenül félek
bőröm kényszerzubbonyában
az idegkórtermi létben
tegnap is megütött
csókok ápolónővére

kihez menjek innen
tévutakon a szó
mint szédelő sikátorszél
gyásztáviratokat lenget
idegeim szárítókötélén
mit hiányod sodort és szögelt föl
a lét és nemlét két szemközti falára

az örület magát vallja meg
mintha bűnös
vagy szerelmes volna

kihez menjek órák hosszat ácsorogva
magamban
kihez menjek a szeretet és a halál
indáinak csomójából
kihez menjek a lélekharangok
fókuszából
temetőikkel tivornyázó fejemből
kihez menjek innen

most nagybetűket suttogok
a lényeges szavak indulását

és méhkas türelemmel
várom a Folytatást

én a halál nevetését szürcsölöm.
te a játékbabák szögletes
mozdulataival idegesen foszlányokra
téped önmagad
vergődünk mint a ló
ha először van szájában zabla
pedig szeretlek mint a kimondatlan
szavakat
annyira szeretlek
mintha halott volnál
a te létezésed az én úrvacsorám

JÓZSA FÁBIÁN

Rege a Napba vágyó madárról

évekkel áldott
erős inaim
lendítetek
szelekkel vivő
széles szárnyaim
röpitetek
föl
az ólom-függönyű
köd-tó fölé
föl
a szemekbe szántó
felhők fölé
emeljetelek tetőtlen égbe
legyek a Nap atomnyi része
legyek lengő lángoknak társa
felhők fölte
ködök halála

levegőt szomjaz verdes hanyatt
csőrén pirosuló forrás fakad
tollain tonnás halál táncol
fordulván nyálkás mélybe gázol
háborgat gallyat vallas gyepet —
az előbukó Nap ránevet